

ליקוטים וסיפורים נפלאים - קורח

"ויקה קורח" (טז, א)

בית מלא ספרים מהו שיהא פטור מן המזוזה (במדבר רבה) אמר כ"ק הרבי מלובביץ', גם מי שהוא 'בית מלא ספרים', מלא וגדוש בתורה, זקוק לשמירה שמספקת המזוזה - פרשיות 'שמע' ו'והיה אם שמוע', שבהן מדובר על אהבת ה' ויראתו. רק מי שיראתו קודמת לחוכמתו, חכמתו מתקיימת (אבות ג); ו"כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו" (יבמות קט).

"ויקה קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (טז, א)

ולא הזכיר בן יעקב שבקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם שנאמר (בראשית מט, ו) בקהלם אל תחד כבודי". (רש"י)

ולכאורה, הרי אם מוזכר בפסוק את כל השושלת עד בן לוי, וכי מי זה לא ידע אשר לוי הוא בן יעקב? משל לאחד נתפס בגניבה, אם בעת שיעמוד לפני המשפט יאמרו עליו שהוא בנו של הרב הגדול, בוודאי שעונונו יהיה גדול מנשוא וכפלים יענשו. יעקב אבינו מגודל אהבתו לבניו כרחם אב על בנים, התפלל על קרח להקטין עונשו, ולכן ביקש והתפלל עליו כי בשעת העונש לא יזכור לו שהוא בן יעקב. (אמרי יעקב)

"ויקה קרח" (טז, א)

בגמרא מסכת סנהדרין (קט, ב) נאמר: "ויקה קרח", אמר ריש לקיש שלקח מקח רע לעצמו! יש להבין, שואל הבן איש חי, מדוע דווקא בקורח נאמר שלקח מקח רע לעצמו, הרי כל אדם שעובר עבירה לוקח בזה מקח רע לעצמו? ותירץ, אכן כל אדם העובר עבירה נחשב לו הדבר לחובה אולם ביכולתו להיפטר מהעבירה. הכי צד? לימדונו חז"ל שאם אדם מדבר על חברו לשון הרע נוטל הוא במעשהו זה את כל העבירות שעבר אותו אדם בחייו, נמצא אם כן שאם דיבר עליו מאן דהוא לשון הרע נמחקים עוונותיו. לא כן הדבר כאשר מדובר בבעל מחלוקת, אדם כזה אינו יכול להשתחרר מעוונותיו לעולמים, כיון שנפסק להלכה (חפץ חיים לשון הרע כלל ח

סעיף ח) שמותר לדבר לשון הרע על בעל מחלוקת. ברור אם כן מדוע דרשו חז"ל "ויקה קרח" - לקח מקח רע לעצמו! כי אכן המחלוקת היא "מקח רע" עד מאד!

"ויקהלו על משה ועל אהרן" (טז, ג)

יש להבין, מה היתה מחשבתו של קורח, והרי בדור המדבר היה מבחן פשוט מיהו צדיק, מי שירד ה"מן" על יד אהלו ידעו כולם שהוא צדיק, ומי שנצרך לכתת רגליו למרחקים כדי להביא "מן" אל ביתו - ידעו הכל שהוא רשע. אם כן, בוודאי גם קורח ידע שה"מן" יורד בסמוך לאהלו של משה, ואילו הוא עצמו טורח למרחק כדי להביא טרף אל ביתו - מכאן ראייה ברורה שהצדק עם משה.

אלא כך היא דרכה של המחלוקת, קורח חשב כי ה"מן" יורד עבורו בריחוק מקום מכיון שאיננו נלחם ביתר עוז במשה רבינו... (בשם הגרא"ל שטיינמן)

"בוקר ויודע ה' את

אשר לו" (טז, ה)

"אמר להם משה: גבולות חלק הקב"ה בעולמו. יכולים אתם להפוך בוקר לערב?" (רש"י)

סיפר כ"ק האדמו"ר מקלונבורג, זצוק"ל, בהיותי במחנות העבודה, בימי חושך וצלמוות, ניגש אלי פרופסור

יהודי שלא שמר תורה ומצוות, ושאל אותי בלעג מר: "נו, האם גם עכשיו עדיין תגיד שנצח ישראל לא ישקר?" "היה טוב", עניתי לו. הפרופסור נדהם. "איך יהיה טוב?! עוד זמן מה וכולנו מתים".

"לא נביא אני", הסברתי לו, "אבל אחרי הערב החושך מתעבה והלילה יורד, ובסיומו של כל לילה השמש מפציעה מחדש - כך אני בטוח שעוד יש תקווה".

"אבל ראה, רבי", סירב הפרופסור להשתכנע, "אנחנו כנראה לא נצא מפה".

"אינני יודע מה יהיה גורלי הפרטי", דייקתי, "אבל בטוח אני שעם ישראל ישרוד וימשיך הלאה. וכל הרשעים שנוגשים בנו - יאבדו. ההיסטוריה תוכיח: למרות הרציחות הרבות והפוגרומים שביצעו בנו - עם ישראל עדיין חי וקיים. כל אלו שרדפו אחרינו -

כבר לא נמצאים בארץ...". והפרופסור הודה. והתעודד. (במחשבה תחילה)

"וְהוּי מְחֹשֵׁב הַפֶּסֶד מִצְוַה פְּנֹדֶה שְׁכָרָה, וְשֹׁכֵר עֲבָרָה פְּנֹדֶה הַפֶּסֶדָה" (אָבוֹת ב, א)
אָחַד מִתְלַמְּדֵי שֶׁל הַרְה"צ ר' אֶשֶׁר פְּרִינְד זצ"ל נִשְׁבְּרוּ לוֹ מִשְׁקָפָיו. כְּשֶׁרָאָהּוּ ר' אֶשֶׁר, אָמַר לוֹ הַתְלַמֵּיד, מִן הַסֵּתֶם פְּגַמְתִּי בְּרֵאִיָּה אֲסוּרָה, וּבִשְׁל כֶּף נִשְׁבְּרוּ הַמִּשְׁקָפִים. אָמַר לוֹ ר' אֶשֶׁר, אִם מִשְׁפָּגַמְתָּ בְּעֵינַיָּךְ, רֵאִוִי הֵייתָ לְהֵיוֹת עוֹר בְּשֵׁתִי עֵינַיָּךְ. אֵינְן זֶה עֲנֵשׁ מִדְּתִי עַל מֶה שֶׁהִנֵּךְ חוֹשֵׁב, אֶלָּא תִזְכְּרַת כּוֹאֶבֶת שְׁלֹא תִשְׁכַּח אֶת בּוֹרֵא הָעוֹלָם.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - קורח

"בוקר ויודע ה' את אשר לו" (טז, ה)

מדוע דחה משה אותם עד הבוקר שאז יתברר מי צודק, וכי מה יראו בבוקר שעכשיו אין רואים?
אלא, שחז"ל אמרו שהמן שירד מהשמים היה מגלה את דרגת צדקת האנשים, הצדיקים הגמורים ירדו להם המן בפתח ביתם, מי שהיה רשע היה צריך לחפש הרחק מביתו, ועל כך התלוננו בני ישראל שלא רוצים את ה'מן' כי כך פורסמו שעברו עבירות שעברו בסתר.

לכן אמר משה "בוקר", מחר בבוקר נראה איפה ירד המן שלכם ונדע אם צדיקים אתם או לא.

(מהר"ם שיף)

"רב לכם בני לוי"

(טז, ז)

ברש"י "קרח שפקח היה..."
ראה שמואל הנביא יוצא ממנו ששקול כנגד משה ואהרן לכן תבע את הכבוד וחלק על משה.

במסכת יומא (כב, ב) מובא שאין ממנים פרנס על הציבור אלא אם קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו, כגון איזה פגם משפחה, כיון שאם יתגאה על הציבור יאמרו לו אל תתגאה הרי יש פגם במשפחתך.

זאת היתה טעותו של קרח שרצה להיות פרנס, והרי לא היתה לו שום 'קופה של שרצים מאחוריו' אלא אמר, שהרי גם לשמואל הנביא נכדו, שהיה מנהיג ולא היה לו שום פגם, א"כ גם הוא יוכל להיות מנהיג, ובכך היתה טעותו, כי אמנם לקורח אין קופה של שרצים מאחוריו, אולם לשמואל יש כן קופת שרצים, והלא הוא הסבא רבה קורח בכבודו ובעצמו.

(הר בשמים)

"רב לכם בני לוי" (טז, ז)

עינו הטעתו. (רש"י)

הקב"ה ברא לאדם שתי עיניים, בעין אחת יראה את גדלות הבורא, ובעין השניה שפלות עצמו.
קרח שלא ראה שפלות עצמו, החליט לחלוק עם משה, ועין אחת שלו, היא שהטעתו, העין שנוצרה ע"מ לראות את שפלות האדם, היא שהטעתו לעשות מחלוקת.

(שם משמואל)

"וישלח משה לקרא לדתן

ואבירם" (טז, יב)

מכאן שאין מחזיקים במחלוקת (רש"י)

לכאורה קשה מדוע שלח משה אחריהם הלא הם היו מוכרים לו כאויביו והרי במצרים הלשינו עליו לפרעה, בקריעת ים סוף לא רצו לשמוע לו, גם במן פזרו בשבת למרות שנצטוו "אל יותרו ממנו עד בוקר", וכבר ידע שאין עם מי לדבר, מדוע שלח לקרוא לאלו שמוחזקים לשונאיו?

על זה עונה רש"י מכאן שאין מחזיקין במחלוקת, כלומר בעניני מחלוקת אין סומכין על החזקה אלא מזדקקים לנסות להשלים בדרכי שלום עוד ועוד ואולי יחזרו בהם.

(מכתב סופר)

"המעט כי העליטנו

מארץ זבת חלב

ודבש" (טז, יג)

יש להבין איך קראו דתן ואבירם לארץ מצרים 'ארץ זבת חלב ודבש', שזהו שבחו של ארץ ישראל, ודבר זה ידוע בוודאי לכל ישראל שהיו

במצרים?

אלא, מובא בילקוט שמעוני, על הפסוק 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו' רבי שילא אמר כל הילדים שהשליכו היה היאור פולט אותם במדבר והיה הקב"ה מביא סלע בפי כל אחד ואחד וסלע מצדו והסלע שביניהן היה מניק אותם דבש וחלב והסלע שבצדיהן

במצרים? והלא הוא הסבא רבה קורח

"אָנָה אֵלֶּךָ מְרוֹחֶךָ וְאָנָה מִפְּנֵיךָ אֶבְרָחָ"

(תהלים קלט, ז)

בְּאַחַת הַמַּמְלָכוֹת הַגְּדוֹלוֹת הַחֲלִיט הַמֶּלֶךְ לְנִסּוֹת אֶת הָעַם וּלְבַדֵּק אֶת נְאֻמָּנוֹתוֹ.

הוא בחר לו איש אחד מבין השרים, אדם קריזמטי וסוּחָף, שָׁנוּן וּמְהַפֵּךְ, וְהוֹרָה לוֹ - לֹא פְחוֹת - לְצֵאת וּלְנִסּוֹת לְהַמְרִיד אֶת כָּל הָעַם נִגְדּוֹ! הַמֶּלֶךְ אֵף קָרָא לְרֹאשֵׁי הַצָּבָא וְהַמְשַׁטְרָה, וְהוֹרָה לָהֶם שְׂלֵא לְנִסּוֹת לְהַתְעַרֵב - וְזֹאת כְּדֵי שְׂאֲנָשִׁים לֹא יִפְחָדוּ לְהַבִּיעַ אֶת דַּעְתָּם הָאֲמִתִּית מִפְּנֵי אִיוִם כְּזֶה אוֹ אַחֵר...

בְּכֶךָ רָצָה הַמֶּלֶךְ לְרֹאוֹת מִי מְהַאֲזָרְחִים שְׁנֵי אֱלֹוֵי בְּאֵמֶת וְנֶאֱמָן לוֹ בְּכָל לְבוֹ - וּמִי פְחוֹת...

הַשְּׁלִיחַ יֵצֵא לְדַרְךָ - וְהַפְּתִיעַ בְּרַמַּת הַכְּרִיזְמָה שְׁלוֹ...

בְּתוֹךְ יוֹמִים הִיָּתָה הַמְדִינָה כְּמַרְקָה. כּוֹתְרוֹת הָעֵתוֹנִים בְּשָׂרוֹ עַל תְּחִלָּתָהּ שֶׁל מְהַפְּכָה שְׁלִטוֹנִית, אֲנָשִׁים יֵצְאוּ לְרַחוּב, הַנִּיפּוֹ שְׁלֹטִים, שְׂרָפוּ דְגָלִים וְתַמּוּנוֹת דִּיּוֹקָן שֶׁל הַמֶּלֶךְ. סִסְמָאוֹת עַל עֵדֵן חֲדָשׁ הִפְכוּ לְלֵהִיט...

וְהַמְשַׁטְרָה מִצְדָּה? לֹא עֲשֵׂתָהּ מְאוּמָה. שְׁתַּקָּה. לֹא הַתְעַרְבָה.

הַמּוֹרְדִים חָגְגוּ אֶת נִצְחוֹנָם הַמְבֹטָח...

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי

ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשוון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - קורח

בחמור ומשכו, כדי לזכות בו, כדין הזוכה בהפקר. כי לכאורה, הופקר החמור ברגע בו נמסר לאריה. אמנם ידע רב ספרא, שלמעשה מצד הדין, לא נעשה החמור להפקר, שהרי הוציאו מרשותו רק על מנת לתתו לאריה, ולא כדי שיהיה הפקר לכל העולם.

חשש רב ספרא שאנשי השיירה אינם בקיאים בהלכה, ועל כן, במקרה ואחד מהם היה מושך את החמור לפניו, ומבקש ליטול אותו לעצמו, והיה אז הוא רב ספרא, טוען שהחמור עדיין שייך לו, עלולים היו אנשי השיירה לחשוש בו שמבקש ליטול את מה שאינו שלו. על כן, כדי להיות נקי מה' ומאדם, ראה לעשות שוב מעשה קניין, להוכיח את צדקתו.

"ויקהל עליהם קרח את כל העדה" (טז, יט)

כתב רש"י, בדברי ליצנות כל הלילה ההוא. במדרש (שוחר טוב תהלים א) דרשו חז"ל: "ובמושב לצים לא ישב" - זה קרח שהיה מתלוצץ על משה ואהרן. מה עשה? כינס עליהם את כל הקהל שנאמר: "ויקהל קרח את כל העדה" התחיל לומר לפניו דברי ליצנות. סיפר הגה"צ רבי נתן ווכטפויגל זצ"ל על הגאון רבי ברוך בער לייבוביץ זצ"ל: בהיותו ילד בן תשע נפוצה שמועה שאחד

המגידים הגיע לסלוצק וכולם נהרו לשמוע את דרשתו כי היה מחונן בכושר דיבור מופלא.

גם הילד ברוך בער הלך לשמוע. אלא שמכיון שכל העיר נהרה לדרשה, היה בית המדרש צר מהכיל את כל הבאים ולא נשאר מקום פנוי בפנים, על כן

היה מסיך אותן שמן כחיה שהיא ממסכת את בנה שנאמר (דברים לב, יג) ויניקהו דבש מסלע וגו'. זאת היתה טענת דתן ואבירם הרי הוצאת אותנו מתוך ה'ארץ' - האדמה, ששם קיבלנו 'דבש וחלב', וא"כ היה אז מצרים ארץ זבת חלב ודבש.

(ומתוקים מדבש)

"לא חמור אחד מהם נשאתי" (טז, טו)

רש"י: "אפילו כשהלכתי ממדין למצרים, והרכבתי את אשתי ואת בני על החמור, והיה לי ליטול אותו החמור משלהם, לא נטלתי אלא משלי" - למרות שחמורי לא שימש אלא עבור בני ישראל, שהרי באתי למצרים כדי להוציאם משם, לא נטלתי מהם את דמי החמור.

הגמרא (בבא קמא קטז). מספרת, מעשה והצטרף רב ספרא לשיירה, שהיתה מהלכת במדבר, השורץ בחיות טרף ובשודדים, והנה משמים נשלח שומר להגן על רב ספרא בדרכו - היה זה אריה גדול ממדים, שהתלווה לשיירה בדרכה, מבלי לפגוע באנשיה, והיה מרתיע את חיות הטרף והשודדים מלהתקרב אליהם.

בשכרו, נתנו לו אנשי השיירה, חמור אחד בכל לילה למזונו. כך החליטו אנשי השיירה, שבכל לילה ימסר אחד מהם את חמורו לאריה.

בהגיע תורו של רב ספרא למסור את חמורו, חסו משמים על מזונו של הצדיק, ובאורח נס, לא טרף האריה את החמור ולא נגע בו.

כשהקיץ רבי ספרא למחרת בבקר משנתו, ראה לתדהמתו, שחמורו חי וקיים. חיש מהר, בטרם יקדימוהו יתר אנשי השיירה, תפס

אָבֵל אֵי שָׁם, בְּקֶצֶה הַמְּדִינָה, הָיוּ בְּמָה אֲנָשִׁים חֲכָמִים שֶׁלֹּא בְּדִיּוּק 'קָנוּ אֶת הַלּוֹקֶשׁ'... הַמְּהַפְּכָה הַזֹּאת הַדִּיפָה נִיחּוּחַ מוֹנֵר: מִדּוּעַ הַמְּשַׁטְרָה הַמְּלֻכּוֹתִית לֹא מִתְעַרְבֶת? מִדּוּעַ נּוֹתְנִים לְמוֹרְדִים לְחַגֵּג כְּרִצּוֹנָם? מִדּוּעַ אֵף אֶחָד לֹא יוֹצֵא כָּאֵן לְהַגְנָתוֹ שֶׁל הַמְּלֶךְ?
הַשְּׂאֵלוֹת הַצּוֹדְקוֹת הוֹבִילוּ אוֹתָם לְמִסְקָנָה אַחַת וּבְרוּרָה: עַד בְּמָה שָׁזָה נִשְׁמַע מוֹנֵר - הַיָּבֵל לְהִיּוֹת שֶׁהַמְּלֶךְ בְּעֶצְמוֹ עוֹמֵד מֵאַחֲרָיו כֹּל הַרְעֵשׂ הַזֶּה! וְלָמָּה הוּא עוֹשֶׂה אֶת זֶה? כִּנְרָאָה בְּשֶׁבִיל לְבַחֵן אֶת נְאֻמָּנוֹתָנוֹ אוֹ מִשְׁהוֹ כְּזֶה...
בְּמִקּוֹם לְהַצְטַרֵּף לְמוֹרֵד, בְּחֵרוֹ קִמֵּץ הָאֲנָשִׁים לְהִנִּיף דְּוָקָא שְׁלִטִי תְּמִיכָה בְּמֶלֶךְ, קָרְאוּ קְרִיאוֹת גְּבוּרָה וְנְאֻמָּנוֹת בְּמִלְכָם הָאֲדִיר...
עַל פִּי עֵקֶרׁוֹן זֶה אוֹמֵר הַבַּעַל שָׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ: הַבוֹרָא שׁוֹלֵחַ לָנוּ סֶבֶל כְּלִשְׁהוֹ, נִסְיוֹן קֶשֶׁה, מְעַבְרִים כּוֹאֲבִים, אָנוּ מְנַסִּים לְהַתְּמוֹדֵד - אָבֵל בְּשֶׁלֶב מְסִים זֶה הוֹפֵךְ לְמוֹנֵר: אֵיפֹה הַבוֹרָא הַרְחוֹם שְׂרוּצָה בְּטוֹבָתִי? לָמָּה הוּא לֹא יוֹצֵא לְהַגְנָתִי? לָמָּה זֶה נִרְאָה שֶׁ'שְׂכַחוּ אוֹתִי? וְלַעֲנִינֵנוּ, כֹּל הַשְּׂאֵלוֹת בְּסַגְנוֹן, אֵיפֹה הַמְּשַׁטְרָה? וְלַהַבְדִּיל אֶלֶף אֶלֶף הַבְּדִלוֹת "אֵיפֹה הִיָּה בּוֹרָא עוֹלָם בְּפִרְעוֹת הַנוֹרְאוֹת שֶׁעָם יִשְׂרָאֵל עָבַר, הֵיכֵן הִיָּה אָבִינוּ רוֹעֵנוּ בִּימוֹת הַשׁוֹאָה הַנוֹרְאוֹת, הֵיכֵן שֶׁשְׂכַחְנוּ, אוֹ שֶׁמָּא הַעֲלִים עֵינַי עַל מְנַת לְבַחֵן אֶת נְאֻמָּנוֹתָנוּ.....?

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - קורח

נותר הילד להאזין מחוץ לבית המדרש. ויהי אך פתח אותו מגיד את פיו, התברר לברוך בער שהוא לץ "משכיל" ומדבר דברי ליצנות וכפירה.

מיד כששמע ממנו דיבור אחד, הבין את מהותו וברח משם. לימים, סיפר רבי ברוך בער, כי למרות שברח משם עדיין אותה ליצנות רודפת אותו כל ימיו ורוצה להוציאו מן העולם, אבל הוא לוחם בה ואינו נותן לה להכנס לליבו, ועל זה הוא מודה לה' תמיד. (הרב הדומה למלאך)

נקלעה למצב כספי חמור, עד שהגיעו לפת לחם ממש, לא היה לתת לתלמידים לחם לאכול והמצב היה בלתי נסבל, גם אברכים שלמדו שם לא קיבלו תמיכתם.

כשראו כך ראשי הישיבה, הודיעו לתלמידים כי מכיון שאינם מסוגלים להחזיקם, עליהם לחפש מקום שיוכלו לקבל שם לאכול. אך התלמידים לא רצו לעזוב והמשיכו ללמוד, הם השיגו מפה ומשם קצת מזון וישבו ללמוד וכך גם האברכים נשארו ללמוד והשליכו על ה' יהבם.

ניגש אדם לגאון הסטייפלער זצ"ל וסיפר לו דברים כהווייתם, וביקש ממנו המלצה אולי יוכל לסייע משהו בידם.

קם הסטייפלר ממקומו וניגש לחדר השני, הוציא משם כמה אלפי דולר ומסרם לידי האיש באומרו לו את הדברים הבאים: "כסף זה אני שומר למעלה מעשר שנים כדי לעזור בנישואי נכדי, אבל הצורך הזה גדול יותר. סע לישיבה, חלק את כל הכסף לאברכים הלומדים שם, ואח"כ תדאג שיביאו לישיבה קצת אוכל. תקים "ועד" שיטפל באיסוף וחלוקת הכספים, עד שראשי הישיבה יתאושו ויחזרו למסלולם.

הוסיף הסטייפלער ברכה כמה מעומק לבו ואף כתב המלצה עבורם.

קיים האיש שליחותו, ואכן תוך תקופה קצרה חזרה הישיבה לפרוח ולשגשג.

(תולדות יעקב)

מעשה באלמנה אומללה שהיתה טורחת להגיע כל ערב שבת לביתו של ראש ישיבת חברון - הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל והיתה גוזלת מזמנו היקר עבור כמה פרוטות בודדות שהיתה תורמת לישיבת חברון.

התרעמו בני המשפחה בפני ראש הישיבה: וכי לא חס הוא על זמנו היקר, הרי לא על פרוטות אלו עומדת הישיבה?!

השיב להם רבי יחזקאל: "אמנם לא עליה עומדת הישיבה, ואולם מפת לחמה היבשה שחוסכת מפיה יום יום כדי לצבור את אותן הפרוטות להחזיק תורה, מחזיקה היא בזאת את העולם!

(איש לרעהו)

"ופצתה האדמה את

פיה" (טז, ל)

חז"ל (חולין פט) דורשים את הפסוק "תולה ארץ על בלימה" - אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה.

קרח ועדתו לא די שלא היו בולמים את עצמם, אלא אדרבה, הציתו את אש המחלוקת, ולא הייתה יכולה הארץ להתקיים תחתם, לכן ותפתח הארץ את פיה...

"ולא יהיה בקרח

וכעדתו" (יז, ה)

רב אחד, מתלמידיו של המהר"ם שיק, התאונן בפניו כי קמו לו בקהילתו מתנגדים בעלי מחלוקת היורדים לחייו. הרגיעו רבו ואמר: "כלל יהיה בידך; רק על עצי פרי מתרבים תולעים, על עצי סרק אין תולעים. רב

הממלא תפקידו כראוי, קמים לו מתנגדים. רב העושה רבנותו, קרדום לחפור בה, יושב באפס מעשה, ורק שומר על משרתו, כמוהו כענף עץ יבש של אילן סרק".

"ולבני לוי נתתי כל מעשר בישראל לנחלה

חלה עבודתם" (יח, כא)

על פסוק זה מסיים ספר החינוך במצוה שצ"ה "והמחיה משרתי האל-ל בממונו, ברכת השי"ת תנוח עליו בכל אשר יש לו. וזהו אמרם ז"ל (אבות ג-ג) מעשרות סייג לעושר.

ישיבת אחת בארץ ישראל ובה כמאתים תלמידים מצוויינים,